

У име Оца, Сина и Светога Духа.

Сваке недеље браћо и сестре, ми славимо највећи Хришћански празник, празник Васкрсења Христовога. Јер тај празник се празнује не само онога дана када ми називамо Васкрсом, него свака недеља у току целе године посвећена је томе празнику. И сваке недеље и свакога празника Господ нам открива, тајне Царства свога Небескога ради кога је дошао овде, на земљи живео са људима, пострадао од људи, васкрсао и вазнео се на небо. Многобројне су тајне браћо и сестре које нам Господ открива у своме Светом Јеванђељу.

Али данашње Свето Јеванђеље могло би се рећи да сажима сву историју рода људскога, и свакога човека посебно. Многи људи знају само за земљу, многи су везани само за земљу, и гледају у земљу и не виде ништа друго, и неће да знају ништа друго. А данашње Свето Јеванђеље нам говори о три места где човек борави. Једно је земља на којој се рађа, у којој проживљавамо овоземаљски век, друго место је Рај у који одлазе праведне душе, и треће место је место мучења, место страдања вечнога, место Пакла. У овоме животу постоји мала разлика међу људима, у погледу знања, богатства, звања и тако даље, а у ономе свету постоји само две врсте људи: постоје праведни, и постоје грешни. У коју ћемо групу тамо доћи браћо и сестре, зависи од нашег живота овде на земљи.

Данашње Свето Јеванђеље нам износи једну потресну причу, једну историју, како неки човек беше веома богат, облачио се у свилу и кадифу, сваки дан приређивао гозбе за своје пријатеље, гостио се најлепшим јелима, и уживао што се каже у овоме животу. А пред његовим вратима тамо лежао је један убоги сиромаш по имену Лазар, који је био сав у ранама, гноју, и који је молио богаташа да му дозволи макар оне мрве које падну са трпезе богатога, да утоли глад. Богаташ ни то му није давао. А Лазар није се љутио на богаташа, није га проклињао, није га грдио, него је трпељиво подносио своју судбину овде на земљи. И шта се догађа? Догађа се оно што се догађа свакоме човеку. Умре

Лазар и каже Свето Јеванђеље, анђели његову душу однесе у наручје Авраму симбол Раја и вечнога блаженства. Јер Аврам је праотац Јеврејскога народа, праотац свих оних који правилно верују, и наћи се у наручју Аврамовом значи наћи се Рају у месту блаженства. После неког времена умре и овај богаташ, није га његово богатство могло спасити од смрти, од онога што чека свакога човека. А за њега не вели ништа друго него га закопаше. Њему се чак ни име није запамтило, и није Господ поменуо његово име. Име сиромаша знамо то је био Лазар, а име богаташа не знамо.

Али и он се нашао на месту које је припремао док је био на земљи. Нашао се у огњу вечноме, у Паклу страшноме, у мукама неподношљивим. И шта се догађа даље, погледа богаташ из свога новог станишта и виде изнад себе Аврама, и гле онај сиромаш, онај рањени човек, онај сиромашни Лазар у његовом наручју. И богаташ тада дође себи, и замоли оца Аврама: *„Пошаљи ми Лазара да умочи ѧрстѧ у воду и да ми расхлади језик, јер се ужасно мучим у овом ѧламену“*. Толике су то муке да би му једна кап воде била велика утеха. А Аврам му одговори: *„Синко ѧи си у земаљском живоѧу уживао сва блаѧа, а Лазар се мучио. Сада је обрнуѧо. Лазар блаженстѧвује, а ѧи се мучиш“*. Онда богаташ и даље развија своју причу, па моли светог Аврама: *„Пошаљи Лазара мојој кући, имам још ѧеѧоро браће, да ѧима ѧосведочи и да им каже шѧа их чека, да се и они ѧокају да не би дошли у ово месѧо мучења“*. Аврам и на то не пристаде него каже: *„Они имају Мојсија, имају Пророке. Нека ѧих слушају и биће добро“*. Знао је и овај богаташ за Мојсија и за Пророке, као и његова браћа. Па каже: *„Да, али ако неко из мртѧвих дође, онда ће се ѧокајати“*. А Аврам му одговара: *„Ако не слушају Мојсија и Пророке, неће веровати ни ако ко из мртѧвих устѧне“*. И те речи оца Аврама се обистиниле. Господ Христос је васкрсао из мртѧвих, он је дошао међу своје ученике, јавио се четрдесет дана многима после васкрсења, па ипак многи нису поверовали у Њега. Онај ко хоће да верује довољно је што има Мојсија и Пророке, што има Јеванђелисте који су писали живот и рад Господа Христа, што има

Цркву Божију овде на земљи која проповеда ту науку Христову, како треба живети да не би дошли у место мучења. Али људи и поред тога остају неки тврдоврати, тврдога срца, не примају ту Божанску науку у себе.

Значи земља ова је расадник, расадник који попуњава и Рај и Пакао. Одавде сви полазимо и морамо поћи. Где ћемо се тамо наћи, зависи од тога како смо овде проживели. Ако смо били слични богаташу, и своје богатство, своје имање сматрали само својима, користили само за своја уживања, онда тешко нама! Ако смо били милостиви као што је Господ рекао: *„Будите милостиви као што је Отац ваш Небески“*, ако смо своје богатство које нам је Бог дао схватили, зато да њиме помажемо друге: невољнике, ближње своје, да чинимо добро онима којима је потребно, онда уствари припремамо себи место у наручју Аврамовом. Ето у та три случаја, та три места, садржана је сва историја рода људскога, од Адама па до последњег човека. И историја свакога човека понаособ, и моја и твоја, и свакога човека зависно како овај живот употребљавамо.

Нека би Господ дао да веру Његову, веру Православну, чувамо и сачувамо неукрњену, неупрљану, онако како су нам предали наши Свети Оци, како нам је предао наш Свети Сава, да би смо када пођемо одавде проживевши на земљи богоугодно, да би смо се нашли и ми у наручју Аврамовом у месту блаженства, а не у месту мучења.

Амин.